

Dr. Márta Ferenc nyilatkozata

(Folytatás a 3. oldalról.) Sokkal többet tehetne azért, hogy hatékony közéleti tényező, a táj és Szeged értelmiségének fóruma, meghatározó szellemi centrum legyen. Szeged szellemi előte nem eléggé pezsgő, meg kell mozgátni azt az állóvizet! S nem provinciális-dilettáns nyüzsgésre van szükség, hanem korszerű és tartalmas, a társadalmi fejlődés által áthatott és arra hatni képes, alkotó atmoszférára. Magam, úgy is, mint az MSZMP Szeged városi végrehajtóbizottságának tagja s úgy is mint az egyetem rektora ilyen szellemi élet kibontakoztatásán kívánok munkálkodni a következő esztendőkből. Nem akarok hivatalnokká válni, életem lényegének az alkotást tekintem, a tudományos kutatómunkát. Nehéz, fáradságos esztendőket következnek. Tanszékemen kialakult egy olyan érett, tehetséges gárda, amely felelősséggel, önállóan látja el a tanszéki munkát. Erősíti a tanszék összetételét az itt létrehozott gázreakció-kinetikai akadé-

miai kutatócsoport is. Tudományos munka, oktatás, állami funkció, közéleti tevékenység... Sokszor eltűnök az időm, hogy osszam be a napjaimat, hogy mindent el tudjak végezni. Feladatok!... Az is káderpolitikai feladat, hogy az egyetem állami vezetése segítsen az egyetem oktatóinak csaiádi és lakásgondjainak megoldásában. Ezzel a problémával az eddigénél többet kell törődnünk. Vagy például a két egyetem érdekeinek összehangolása, a tudományos kutatómunkában kialakult kapcsolatok további szélesítése is sok gondot-tennivalót vet föl. Bizom benne, hogy az egyetem olyan kommunista meggyőződésű, tevékeny kollektívára támaszkodhatom, amely képes mind e feladatok magas szintű teljesítésére. Mint az egyetem rektora ezt a szellemet, ezt a tevékeny munkát kérem és várom el a József Attila Tudományegyetem minden oktatójától, dolgozójától és hallgatójától közös céljaink érdekében.

PAPP LAJOS

Siker külföldön, problémák itthon

Tudományegyetemünk népitánc-együtteséről

NEM SZABÁLYOS élménybeszámolót szándékozom írni a József Attila Tudományegyetem népitánc-együttesének külföldi útjáról, Novi Sad-i vendégszereléséről. Pedig az élményekből bőven futná, ráadásul a szép város és kedves vendéglátóink is megérdemelnék, hogy sokat írjunk róluk. Elsősorban mégis arról szólnék, ami a sok felejthetetlen benyomást közepette is a legnagyobb hatással volt rám: magáról az együttesről.

Régi adósság törlesztése ez egyben. A KISZ-Bizottság egyik beszámolóját idézem tanúként: "... a tánc csoport az elmúlt évben is küssé „mostoha gyerek” maradt, a kulturális vezetés kevesebbet törődött vele." Valóban, táncosaink éveken keresztül nem kaptak teljesítményükhöz méltó elismerést és segítséget. Szerényen meghűzódva, szinte észre-

vetlenül, de kitartóan, lelkesen és jól dolgoztak; úgy, hogy 1962-től kezdve minden egyetemi művészeti fesztiválon „dobogóra kerültek”. Az együttes tagsága az évek során jórészt kicsérelődött, két körülmény azonban változatlan maradt: az újonnan jöttek szorgalmában és tehetségében semmivel sem maradtak el az elődöktől, de nekik is ugyanazokkal a nehézségekkel kellett küzdeködniük, mint a régieknek. A Novi Sad-i út legnagyobb tanulsága éppen ezért így összegezhető: táncosaink végérvényesen igazolták, hogy munkájuk jóval nagyobb figyelmet és több támogatást érdemel, sőt, a további fejlődés érdekében — igényel is.

Novi Sad-on az együttes minden tekintetben kiemelkedően szerepelt, emberileg és művésziileg egyaránt méltóképpen képviselte az egy-

temet. Véletlenül lettem a csoport vezetője az ottani vendégszerelésen, az utazás időpontjának többszöri módosulása hozta úgy, hogy végül is én utaztam kísérőként velük. De soha ennél szerencsésebb véletlen! Már itthon is sok jót hallottam az együttes szorgalmáról, akadályt nem ismerő lelkesedéséről, áldozatkészségéről, szinte hihetetlennek tűnő közösségi szelleméről.

SOKSZOR HANGZOTT fel nagy taps — közte szép számmal ismétlésre hívó vastaps — a péterváradai erőd teraszán, a (Novi Sad-i) telepi kultúrker előadótermében és a temerini kultúrházban is, ahol csoportunk műsort adott. Nem a vendégnek kijáró udvariaskodás, hanem szívből jövő, őszintén ünneplő taps volt ez. Nekem, a színpalak mögött izgulónak eleinte kételyeim voltak, hogy talán csak én túloztam el, ilyenek, mások és magam megnyugtatóra. De van objektív tanú is, a magnetofonszalag, melyre a Novi Sad-i rádió vette fel egyik előadásunkat (a felvétel néhány részlete a rádióban is elhangzott még ottlétünk alatt). Persze csak a zenét, éneket, dobogást lehetett hallani rajta — meg a tapsokat, de ez is sokat mondott.

Mikor a magnetofont körülálltuk, hogy újrhalljuk a hangokat és mellé újraképezzük a tánc mozdulatait, legalább olyan feszült izgalom vett rajtunk erőt, mint a valóságos előadás alatt. Ekkor oldódtunk fel végképp, a tapsokat újból hallva, a készülék tárgyilagos vallomása nyomán megnyugodva, hogy a siker felletti örömről nem volt ön-álatás.

A siker valóban megérdemelt volt. Jól felépített, szépen kivitelezett, változatos műsorral lépett fel együttesünk: magyar és nemzetiségi táncokkal, zenekari számokkal és énekbetétekkel. Mindenki derekasan kitett magáért, a táncosok, zenészek és csöpp kis énekeslányunk egyformán.

A **KÖRÜLÁLLT** magnetofont azonban nemcsak szorongással, hanem kritikusan is hallgattuk. A hozzáértő fülek pontosan megjegyezték, hol nem ment teljesen egyszerre a dobogás és a csizmazárak csatogása, mikor nem volt tökéletes a ritmus, mikor „húzott mellette” a zenekarban valaki. A jövőbeni javítás szándékával figyelték és rögzítették az apró hibákat, ahogyan ezt tették, az híven kifejezte az együttes legfőbb jellemvonásait, a szerénységet és a kollektivitást.

Előbb már volt szó a csoport „szinte hihetetlennek tűnő közösségi szelleméről”. Számomra mindez hihetővé vált, mert valóság lett. Ritkán találni ilyen kollektívát, amelyikben ennyire él az egység igénye és tudata, s a tettekre készség a közösség

CZILCZER OLGA VERSEI

A TEREMTÉS ELSŐ NAPJA

Fehér vitorlák az égen. Hullámpapírból vágta ki két kicsi kéz nagy igyekezettel s oly ügyetlenül hogy az olló hegye vért ontotta. Egyetlen vércsepp csordult szélére csupán a papírnak a füleska ujjából szétfolyó rózsaszínen az utolsó előtti pillanatban naphullta előtt.

... a szél... a hullám... a vitorla... a kéz... a papír... a füleska... a rózsaszín... a naphullta... az utolsó... a pillanatban... a naphullta... az előtt.

AZ ESERNYŐ

Redői közt a foltokká duzzadt esőcseppek még emlékeztetnek a közeli viharra mely amilyen hirtelen jött úgy ment el ismét. S a friss levegő benyomulva a lakásba csupán ezt az egy e legrejtettebb sarkot kerülte ki s miután beszorította ide a kánikulát egy ázott esernyőt itt hagyott nedvességtől párologva magányosan.

... a foltokká duzzadt esőcseppek... a közeli viharra... a hirtelen jött... a úgy ment el ismét... a S a friss levegő... a benyomulva a lakásba... a csupán ezt az egy... a e legrejtettebb sarkot kerülte ki... a s miután beszorította ide a kánikulát... a egy ázott esernyőt itt hagyott... a nedvességtől párologva magányosan.

Egy fiú és egy lány a tirolai táncokból s háttérben a péterváradai vár. Nagy sikerrel vendégszerelt Novi Sadon tudományegyetemünk tánc csoportja.

MÉG ALIG VIRRADT és te már az ajtóban álltál. Hajadon ott ültek a reggeli mosakodás vízceppjei, szemeid az álomból lassan ocsúdva, fél-éberben nézték a veranda homályát. Valahányszor így álltál, egy nyújtózó kiscicát láttam bened, s az is voltál egészen addig, amíg le nem csókoltam személdről a csillagok tükröképet. Most is ujjaim közé fogtam az arcod, de tekintetem már kifésültt hajadra tévedt, és ez a látvány elszomorított nagyon. Hiszen minden reggel én fésültelek, én készítettem el a fonatokat a copfjaidhoz, és most itt van: megcsaltál. Nem, ne is mondj semmit, ne védekezz, hogy én sokat babrálok vele — ez igaz, de akkor is... Ezt a vétket úgy sem teheted jóvá, és én sem bocsáthatom már ezt meg neked, soha.

Szuromi Pál: Kettétört óda

pedig mindig fogadni merem volna egy zsák gesztenyébe, vagy a tóparti buzogányok százaiba, hogy az út végén játékosan elsírold magad: — Te csacsi, hát ha így viszel, mindenki tudni fog róla...

A **DOBOZT MÁR** a kunyhóban vettem elő. Felpróbáltuk a szürke, összekarcolt ezüstgyűrűket, aztán egymásba karolva leültünk a horolók, meg a rafikakötegek közé. Hátra volt még fő cinkosságunk egyik fő kérdése — a mikor. Ültünk szótlannul, fejünkben latolgatva az esélyeket, s talán órákig tartott ez a csend, hiszen a falon az árnyékok egyre híztak — már elszakították magukat a fénytől. Végül én szóaltam meg.

— Pénteken szabad vagyok.

— Jaj, akkor ne, nagymamám mondta, hogy a péntek szerencsétlen nap.

— Akkor szombaton.

— Anya takarit.

— De hát így mi lesz velünk?! — keseredtem el. Vasárnap meg délelőtt is mise van.

— Délután, vasárnap délután! — kapaszkodtál ebbe a végső gondolatba. Majd azt mondjuk otthon, hogy visszajöttök a cirkuszosok. Apámat szorongó érzésel

Harminc százalékos kedvezménnyel hirdeti idén Dohnányi-operabérletét az orvosegyetem művelődési otthona, tekintettel a tavalyi év sikeres közönségszervezésére. Az „egyetemi ház” bérleti előadásain két Verdi (Nabucco, Othello) egy-egy Puccini (Tosca), Csajkovszkij (A pikk dáma), Mozart (Varázsfuvola) és Offenbach-opera (Hoffman meséi) szerepel. Az előreláthatólag külföldi vendégművészekkel reprezentáló operaelőadások előtt a karnaggyal, a rendezővel és a művészekkel ankétokat tartanak az I. sz. szemészeti klinika tantermben.

A Dohnányi-bérlet mellett az egyetem hallgatói részére vegyes bérletet is szerveznek, amelynek programjában két színmű (Vörösmarty: Cillei és Hunyadiak; Camus: Ostromállapot), három opera (Borodin: Igor herceg; Verdi: Simone Beccanegra; Hindemith: Matiss, a festő), három operett (Kálmán: Marica grófnő; Jacobi: Szibill; Thomas Bradon: Charlie néne) mellett Sardou „Váljunk el” című komédiája, Gerencsár Miklós „A parancs” című drámája is helyet kapott.

A bérletekre szeptember 20-ig az évfolyamok kultúrfelelőseinél, valamint Kerek Attilánál, a művelődési otthon vezetőjénél kell telefonkezni (Lenin krt. 107. telefon: 11-731/52.) Az operabérletek egy óra esedékes árát négy, a vegyes bérletekét nyolc havari részletben lehet befizetni.

Kedvezményes operabérlet

— Gyere, gyere, gyere — ismételted — különben elindulnak a kocsi a határba.

Te előttem, a vázon szertől ülni, én meg vigyáztam a düllő menti gödröket, nehogy alattad a kétujjnyi széles, rideg vas fájdalmat okozzon ütésével. Eppen ezért leggyakrabban a komolultatványken át, a dombokon száguldottunk ki a határba, és itt, amid a lejtőkön lábaim pihentek a pedálozástól, térdeimmel fölémeltelek, így tisztán érezhetted a robogás szelét, meg egy kicsit az erőmet is, én